

Een (te) kleine wereld

Mijn generatie is opgegroeid onder het motto 'de wereld ligt aan je voeten'. Het maakt niet uit waar je woont, werkt of op vakantie gaat.

Via de telefoon bel ik net zo makkelijk een vriendin in Boxtel als een vriendin in Singapore.

Het vliegtuig brengt mij binnen twaalf uur naar de olifanten in Afrika en als ik iets wil weten over Amerika, pak ik de computer erbij.

Een 'kleine' wereld kent veel voordelen. We kunnen leren van andermans culturen en een onbekende religie houdt onze normen en waarden scherp. Wat zouden we bovendien moeten beginnen zonder de scherpe Indiase curry, overheerlijke Italiaanse pasta bolognese of een echte Vietnamese loempia?

Ik pak dan ook ieder jaar mijn koffers. Bestemming dichtbij of ver weg, het maakt niet uit. Als het maar onbekend is. Het verrijkt mijn leven.

Maar (je voelt 'm al aankomen) er zijn ook nadelen verbonden aan de 'kleine' wereld. Heel leuk hoor, een broer die naar Canada is geëmigreerd en je twee kinderen die in Londen en Amsterdam een gezin hebben gesticht. Het is hun leven, waarin zij mogen en zelfs moeten kiezen.

Maar dan....dan wordt moeder plots ziek of vader kan niet meer zelfstandig wonen.

Het Brabantse Boxtel is dan erg ver weg als je meer dan 100 kilometer ver woont, laat staan als je eerst nog een oceaan moet oversteken.

Eén bezoek per week zelfs één bezoek per maand, het gaat gewoon niet.

De veel gebruikte computer en telefoon bieden geen soelaas. Via het internet kun je moeilijk een kop koffie inschenken of de was strijken.

Daar staan je ouders dan.

Andersom zie ik het overigens ook. Ouders die jaren geleden vanwege het werk in Zeeland terecht zijn gekomen maar op hun oude dag dolgraag terug willen naar hun roots in Friesland.

Belleman

Zomer 2013

De kinderen, ondertussen met eigen kroost, moeten zij dan wel 'achterlaten'. Moeilijke beslissingen! Het gaat immers om je eigen geluk, maar naarmate de jaren verstrijken zijn wat vitale familieleden om je heen wel zo prettig.

Laat ik voorop stellen dat ik hier niet pleit voor het verplicht blijven wonen in een boerengehucht omdat je daar toevallig bent geboren.

Krijg je de kans van je leven in een land ver van Nederland, dan moet je daar ook zeker voor gaan.

Ben wel bewust van de gevolgen van deze beslissingen in het geval een familielid hulpbehoevend wordt.

Gelukkig kent Nederland veel professionele verzorgers en vrijwilligers. Een fijne gedachte.

Steffie Bom